

[Finansministeren.]

have lov til at trække fra, fordi det er en omkostning, man har ved erhvervelse af indkomsten. Principielt bør man ikke have andre fradrag inden for skattelovgivningen. Det er et synspunkt, som regeringen og regeringspartiet deler, og jeg tror også, det deles af socialistisk folkeparti; det deles altså af de 3 partier, som har været enige om at ophæve kapitalbindingsordningen som den første ordning, der ophæves helt, fordi de mener, den er særlig dårlig.

Vi vil gerne gå videre med en drøftelse af disse problemer i forbindelse med det kommende forslag til ændringer af renteforsikringsloven, og se, om vi nu har fundet det rigtige med hensyn til fradragene — det mener vi ikke, man har — eller om vi kan finde bedre ordninger, eventuelt fjerne dem helt fra vort skattesystem og gå over til tilskud eller præmiering på den ene eller den anden måde. Det er den hovedlinje, jeg gerne her ville give udtryk for i dag. Det gælder om at finde en rationel ordning.

I øvrigt skal jeg ikke gå ind på en dybere debat af de problemer, der er rejst. Jeg kan dog ikke undlade en lille bemærkning om det af venstre og de konservative stillede ændringsforslag. Når man nu har talt så meget om tilbagevirkende kraft, kan det jo godt se lidt mærkeligt ud, at man her møder med et forslag, der skal gælde med virkning for skatteåret 1968-69, det vil sige for indkomsten i 1967. Det vil altså sige, at man så eklatant, som det kan gøres, netop har bevist det, som hr. Aksel Larsen var heroppe at sige, nemlig at det netop er den normale fremgangsmåde ved den slags lovgivning. Også når vi ændrer ligningsloven, er det jo noget, der får virkning fra det næste skatteår, og det er da også ganske naturligt.

Jeg må også komme med et par ganske korte, mere politiske bemærkninger til hr. Haunstrup Clemmensen, der siger, at man slet ikke har villet forhandle med — og så kom det — de liberale partier i udvalget. Jeg ved ikke, om de radikale ikke hører med til de liberale partier. Endvidere siger man jo, at nu kan vi se, hvordan denne regering, dette socialdemokrati sammen med SF majoriserer folkettinget, og det siger man i samme stund, som vi står her 2 partier sammen med de radikale, altså 3 partier, og går ind for de ændringsforslag,

der ligger her. Jeg kan ikke rigtig se, at der var nogen særlig beviskraft i hvert fald i den udtalelse.

Det sidste, jeg vil sige, angår spørgsmålet om lønmodtagerne. Det er rigtigt, at lønmodtagerne i høj grad — ikke i særlig grad, for det; Århusundersøgelsen viser, er nemlig, at det er ikke i særlig grad lønmodtagerne, men i høj grad, kan man godt sige — har benyttet disse ordninger; særlig funktionærgrupperne ligger jo højt. For de almindelige arbejderes vedkommende, ufaglærte og faglærte, er det 11-19 pct., der har brugt dem; men det er jo interessant i Århusundersøgelsen, at de selvstændige erhvervsdrivende er oppe på en meget høj procent, endda højere formentlig, end hvad der svarer til deres andel i befolkningen, og det samme gælder de liberale erhverv. Hvis man ser på fordelingen, svarer den, vil jeg sige, nogenlunde til den befolkningsmæssige fordeling over erhvervene — med en tendens til en skævhed til ugunst for lønmodtagerne, for man må jo da sammenligne med erhvervsfordelingen i hele befolkningen. Det kan ikke nytte noget, at man bare tager dem, der har sparet op, og så ser på fordelingen blandt dem. Da lønmodtagerne udgør den langt overvejende del af befolkningen, er der ikke noget mærkeligt i, at de også udgør en stor del af dem, der har foretaget denne kapitalbinding.

Jeg tror, at det, der virkelig betyder noget for lønmodtagerne, er, at vi får ophævet skattefradraget. Det er jo den, der har givet de høje marginalskatte og dermed tvunget lønmodtagerne til at bruge en hel del af deres penge til disse kapitalbindingsordninger for ikke det næste år at få en 100 pct.s beskatning af merindtægten. Når vi ophæver skattefradraget, slipper lønmodtagerne for denne helt urimelige belastning af merindkomsten og har dermed ikke det samme behov som før for at anvende disse kapitalbindingsordninger. Det mener jeg er et meget væsentligt fremskridt set fra et lønmodtagersynspunkt.

Egon Jensen: Jeg skal ikke forlænge debatten, men hr. Henry Christensen kom med en udtalelse, som kunne tages som udtryk for, at den socialdemokratiske ord-